

Mladý Misionár

JAR 2022, ročník XXVIII.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Milovaní v Kristovi,

čo vám príde na um ako prvé, keď započujete slová „Veľká noc“? Teraz na chvíľu prerušte čítanie (aspoň na 7 či 12 sekúnd), zahľad'te sa na kríž, a dajte si sami odpoveď...

Som presvedčený, že väčšina z vás si odpovedala, buď „Ježišovo zmŕtvychvstanie“ alebo „Ježišovo vzkriesenie“. Super. Keby sme premýšľali dlhšie, iste by sme k tomu pripojili aj myšlienky na rodinnú pohodu a chutné jedlá. Aj to je super, ale predsa len Kristovo zmŕtvychvstanie je najsilnejšou odpoveďou. Každý totiž túži po živote v plnosti - po novom živote, novom začiatku... po víťazstve Života a Pokoja. Som si istý, že túto túžbu prežívame zvlášť teraz veľmi intenzívne. Kristus zomrel a vstal z mŕtvych, porazil hriech a smrť. Všetkým nám daruje toto najvyššie víťazstvo v ľudských dejinách i v dejinách vesmíru. Ježišovo vzkriesenie chce denne premieňať náš život - chce ho urobiť krásnym a zmysluplným, preniknutým skutočnou radosťou i nehnúcou nádejou a vzbudzujúcim odhodlanosťou a odvahou slúžiť a milovať druhých i v najťažších momentoch.

Hore srdcia! Nasledujme Krista naplno a staňme sa horlivými služobníkmi jeho vzkriesenia, veď On je náš Život a Pokoj!

V mene celej našej komunity vám všetkým prajem a vyprosujem krásnu a požehnanú Veľkú noc.

P. Stanislav Orečný SVD

Téma Synoda o synodalite

Mnohí pochybovali, či sa podarí rozbehnúť „spoločné kráčanie“ a či táto iniciatíva nezapadne prachom. Ako prebieha synodálny proces v Misijnom dome a ako ho doposiaľ vnímajú tí, ktorí sú do neho zapojení?

Rozhovor Misionár v Rusku

P. Michal Marhefka SVD pôsobí momentálne v Petrohrade, v Rusku je už viac ako jednu dekádu. Pýtali sme sa na jeho povolanie, začiatky v misii i jeho momentálnu situáciu.

Skúsenosť Prax v Kolíne

Spolubrat Vašek síce tento rok neštuduje na Teologickej fakulte, napriek tomu ostáva študentom v „škole života“. Táto škola ho učí množstvu zaujímavých vecí, často i úsmevných.

Mladý MISIONÁR
Ročník XXVIII., jar 2022
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:
Misijný dom sv. Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Na čísle spolupracovní:
P. Stanislav Orečný, P. Tomáš Baleja,
P. Milan Toman, P. Michal Marhefka,
novíc Jakub Doktor,
sr. Laura Vlčáková SSPS

Redakčná rada:
frt. Lukáš Hanúsek
frt. Dávid Kancian
frt. Václav Plánka

Jazyková úprava:
Vladimír a Anna Hanuliakovci,
P. Marek Vaňuš a Jiří Kocián

Grafika časopisu:
frt. Lukáš Hanúsek
frt. Václav Plánka
frt. Dávid Kancian
novíc Benedikt Kočamba

Obálka:
Michal Plánka

web
www.mladymisionar.sk
facebook:
@verbisti.krupinska
youtube:
Verbisti - BA online
e-mail:
mladymisionar@gmail.com

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

**PÁPEŽ FRANTIŠEK OHLÁSIL
7. MARCA 2020 SYNODU
BISKUPOV NA TÉMU:
ZA SYNODÁLNU CIRKEV:
SPOLOČENSTVO,
PARTICIPÁCIA A MISIA.
TRI ROKY TRVAJÚCI
PROCES KONZULTÁCIÍ,
MODLITIEB A ROZLIŠOVA-
NIA VYVRCHOLÍ GENERÁL-
NYM ZHROMAŽDENÍM
V OKTÓBRI 2023 V RÍME.**

Spracoval: frt. Lukáš Hanúsek SVD
Foto: archív SVD, Mária Majerčáková

Momentálne sme v prvej fáze procesu synody. Čo všetko toto „spoločné krácanie“ obsahuje, ako ho hodnotia ľudia, čo od neho možno očakávať? Pre spoločenstvo, ktoré sa schádza v Kostola sv. Arnolda Janssen a boli ustanovení dvaja koordinátori, Pavol Kaločaj a Monika Kušnírová Grambličková, ktorí sa podujali synodálny proces propagovať a organizovať. Položili sme im zopár otázok:

Ako ste sa stali synodálnymi koordinátormi?

Monika: V mojom prípade to bolo tak, že mi páter Johnny zatelefonoval a oslovil ma na túto službu. Neodpovedala som hneď, nakoľko som vedela, že obdobie, kedy mala byť táto služba realizovaná, bude pravdepodobne v čase, keď mávam najväčšiu pracovnú záťaž. A tiež si myslím, že na takéto ponuky by sa nemalo „iba tak“ spontánne prikývnuť. Preto som mu dala zopár otázok a trochu sme sa rozprávali o jeho očakávaníach. Ale keďže mi už počas telefonátu „horelo“ srdce pre toto dielo, vnímať som to ako ponuku

od Ducha Svätého. A to presvedčilo aj rozumné argumenty. Mám životnú skúsenosť, že ak Pán Boh k niečomu človeka volá, dá mu v danom čase aj dostatok priestoru a „zmaňuje“ veci tak, ako by sme ani nedúfali.

Pavol: U mňa to bolo jednoduché: Zavolať ti páter rektor Johnny a jeho ponuka sa nedá odmietnuť.

Aký máte pocit z tejto iniciatívy sv. Otca?

Monika: Je to úžasná vec! Svätý Otec nás pozýva zapojiť sa do aktívneho formovania budúcej Cirkvi! Cirkvi, o akej snívame! Ponúka nám priestor na diskutovanie, zdieľanie sa, počúvanie a rozlišovanie o všetkom, čo doteraz odznievalo pri kostoloch po sv. omšiach, na sociálnych sieťach, na stretnutiach, v kruhu rodín, v našich kuchyniach. Chce, aby sme o tom hovorili a otvárali sa! Chce nás počuť!

Pavol: Takýto široký proces sa v Cirkvi ešte nikdy neuskutočnil. Synoda, ktorú otvoril, pozýva k účasti celý Boží ľud, to znamená, že všetci sme pozvaní spoločne

Aké sú reakcie ľudí na túto tému?

Monika: Hneď od začiatku väčšinou pozitívne. Ešte pred oficiálnym spustením synodálneho procesu u nás sme sa o tom rozprávali po sv. omšiach. A keď sme potom už oficiálne pozývali ľudí niekoľko nedeľ zúčastniť sa, záujem ešte rástol. Samozrejme, boli a sú aj skeptici, ktorí sa obávajú, že „hovorenie“ neprinesie nič, žiadnu zmenu. Ale myslím si, že ľady sa už lámajú aj u nich. Odozva je stále väčšia! Ľudia sa aktívne zapájajú, stretávajú sa v skupinkách a čím hlbšie prenikajú do „tajov“ synody, tým majú väčšiu radosť.

Pavol: Z toho, koľko ľudí z našej malej komunity okolo Misijného domu sa prihlásilo, vyplýva, že to ľudí zaujalo. Zatiaľ máme pozitívne reakcie z prvých konzultačných stretnutí v malých skupinkách. Už to, že sa ľudia stretávajú, zdieľajú, modlia, je užitočné ovocie synodálneho procesu.

Čo bolo najťažšie pri organizácii „spoločného krácania“ v našom kostole?

Monika: Pre mňa to bolo asi vzájomne sa zladit' s Paľkom, nakoľko sme doteraz nemali možnosť spolupracovať. Potrebovala som ho trochu spoznať, preto som ho trošičku spovedala. Čím žije? Čo robí? A tiež nájsť určitý „systém“ organizácie synodálneho diania u nás. Hrubý náčrt ako postupovať,

kráčať pod vedením Ducha Svätého. Synoda nás otvára pre živú skúsenosť účasti, rozlišovania a spoluzodpovednosti. Sme pozvaní hľadať riešenia tak, že dáme slovo Bohu a jeho hlasu uprostred nás. A to je nádherná výzva, nie?

STRETNUTIE ÚČASTNÍKOV SYNODÁLNYCH SKUPINIEK POČAS SOBOTNÉHO PROGRAMU

SPOLU PRI OSLAVE 20. VÝROČIA MISIJNÉHO DOMU

nám síce dali z arcidiecézy, ale každý koordinátor si to potreboval nastaviť podľa života vo farnosti, kde pôsobí.

Ja som systémový človek, ktorý má rád vo veciach poriadok a jasno, čo neviem, či je dar od Pána Boha od detstva, alebo profesionálna deformácia. Mám skúsenosť, že je potrebné mať aspoň „nejaký“ návrh obsahu a času trvania stretnutia, aby bol daný časopriestor naplnený a nebol planým časom rozprávania do vetra. Lebo Pán Boh nám dáva čas, ktorý máme využívať naplno a zmysluplne.

Pavol: Kľúčovou vecou sú moderátori, ktorí vedú malé skupinky, na nich to stojí. Spočiatku sme nevedeli, ako to dopadne, ale mali sme tú výhodu, že v našej komunite sa skoro všetci poznáme a navrhnutí moderátori ochotne prijali našu ponuku. Nejaký väčší problém sme nenevidovali.

Aký počet ľudí je momentálne zapojených do tohto procesu u nás?

Pavol: Zhruba 100 ľudí, z toho 15 moderátorov.

Monika: Presný počet účastníkov, ktorý sme nedávno získali od našich moderátorov, je 94. K tomu ešte treba pripočítať aj dve skupinky, kde v jednej je cca 15 účastníkov (naši vietnamskí priatelia) a v druhej cca 5

účastníkov aj s moderátorom. Celkovo máme 12 skupiniek, ktoré sme na začiatku navrhli podľa už existujúcich spoločenstiev a pridali k tomu ďalšie. Pri tvorení nových skupiniek sme sa snažili vždy nájsť nejakého spoločného menovateľa týchto ľudí.

Ako hodnotíte doterajší priebeh a aké sú vaše očakávania synodálneho procesu?

Monika: Procesy sú nastavené, všetko ide ako po masle a Duch Svätý pôsobí. Ak by

som to mala rozmeniť na drobné: my, koordinátori sme zladení, čo je veľmi dôležité. A myslím, že aj moderátori sa čoraz viac stotožňujú so svojím poslaním. Dali sme im úplnú voľnosť! V tejto komunite pôsobí veľa šikovných, odvážnych, dobrých, ochotných a skúsených ľudí, ktorí majú čo odovzdať! Máme pozitívnu spätnú väzbu od samotných moderátorov, ako aj účastníkov.

Zorganizovali sme nedávno synodálny farský deň, a ako koordinátori sa tiež zúčastňujeme niektorých stretnutí našich moderátorov. Myslím si, že mojou úlohou v tejto etape je modliť sa za dobrú atmosféru na stretnutiach, povzbudzovať moderátorov v ich vedení a byť im nápomocná, ak by potrebovali s niečím pomôcť/usmerniť.

Moje očakávania by som rozdelila do dvoch úrovní: jedna úroveň sa týka praktickosti a to v podobe získania konkrétnych

návrhov, ktoré vyjdú zo stretnutí moderátorov a ktoré my koordinátori spracujeme do správy a odošleme arcidiecéze do konca mája, resp. polovice júna 2022.

BUDÚCNOSŤ NAŠEJ KOMUNITY

Druhá úroveň očakávaní nie je hmatateľná. Tento projekt nemá merateľné ukazovatele, Duch Svätý si vane, kam chce a kedy chce. Načrte do mechu návrhov a podnetov, ktoré od ľudí vyjdú. Či to už bude na úrovni našej, miestnej Cirkvi a niektoré z návrhov v budúcnosti rozbehneme, alebo na tej svetovej, keď prídu usmernenia od Svätého Otca a na národných úrovniach ich budeme prijímať. A to bude vtedy, keď budeme pripravení a naše srdcia otvorené prijať to, čo máme prijať a kedy to máme prijať. Našou úlohou je byť otvorení, pružní a disponibilní na smerovanie Božieho Ducha! Byť otvorení a kreatívni na plnenie Božej vôle!

Pavol: Očakávania sa nedajú odhadnúť, lebo výstupy synodálneho procesu nie sú nejaké merateľné. Ale už to, že sa naštartoval proces spoločnej zodpovednosti, zdieľania, otvorenosti, počúvania, rozlišovania a spolupráce, je super. Tešíme sa aj na podnety, ktoré vzídu z jednotlivých skupiniek, a ktoré budeme môcť potom posunúť aj na diecéznu úroveň.

„SPOLOČNÉ KRÁČANIE“ V RÁMCI SYNODÁLNEJ SKUPINKY

Príspevok moderátora

(Pavol Helienek)

Asi pred mesiacom ma oslovil synodálny koordinátor, či by som nemohol robiť moderátora synodálnej skupinky. Po zvážení som sa rozhodol prijať túto výzvu. Najradšej by som bol dostal skupinu mladých, ale dopadlo to opačne: mám na starosti seniorov. V našej skupine je 6 žien a 3 muži (vrátane mňa), všetci 60+ a bez výnimky srdcom mladí. Väčšinou sme sa medzi sebou nepoznali, no po dvoch stretnutiach máme už k sebe blízko. Je pre mňa až neuveriteľné, ako sme schopní vzájomne sa otvoriť, počúvať sa, a s odvahou hovoriť. Toto je synoda a synodalita.

Prvé stretnutie bolo viac-menej zoznamovacie. Hovorili sme aj o tom, ako sme sa dostali do nášho spoločenstva okolo Misijného domu. Niektorí cielene hľadali v Bratislave kostol, kde by sa cítili dobre a prijatí. Zhodli sme sa, že máme výhodu, že naši bratia verbisti majú za sebou skúsenosti zo sveta, kde pôsobili, alebo naopak, prišli k nám zo svojich rodných krajín z celého sveta. Obhacujú nás svojimi životnými skúsenosťami, zážitkami a pohľadom zvonku.

Aj náš pohľad a naše názory sa tým rozširujú a viac cítime, že sme súčasťou celosvetovej Kristovej Cirkvi.

Stretnutia vždy začíname modlitbou k Duchu Svätému a končíme modlitbou za ťažko skúšanú Ukrajinu. Hovorili sme už aj o formovaní sa v synodalite, o vzájomnom počúvaní. Jedným zo záverov bolo, že ľuďom, ktorí nám znepríjemňujú život, ktorí nás nemajú radi, alebo nás dokonca nenávidia, by sme mali žehnať. Stačí strelná modlitba, napr.: „Pane, žehnaj tohto človeka, tak ako každý deň požehnávaš mňa“. Ak to budeme robiť dôsledne, postupne nás to prestane zožierať a pocítime pokoj. Počas ďalšieho stretnutia chceme pokračovať v tejto téme a plánujeme diskutovať aj o tom, či vieme a chceme niečo užitočného povedať mladým, ktorí sú aj so svojimi malými deťmi ozdobou, pýchou a radosťou nášho miestneho spoločenstva.

SYNODÁLNI KOORDINÁTORI MONIKA A PAVOL

Príspevok účastníka

(Mária Meščanová)

O synode som úprimne veľmi veľa nevedela. Počula som o nej len z prosieb v kostole, keď sme sa spoločne modlili za synodu. Synoda bola pre mňa takým tajomstvom. Nevedela som čo sa odohráva medzi biskupmi a Svätým

Otcom, o akých témach diskutujú. Preto, keď nás pápež František vyzval, aby sme sa stretávali, počúvali a rozlišovali, videla som v tom príležitosť rozšíriť si svoje obzory a duchovne rásť.

V procese synody som sa z rôznych ponúkaných stretiek zapojila do spoločenstva mladých. Trúfam si povedať, že na našom stretku sme sa stretli mladí, ktorí chcú vyjadriť svoj názor, rešpektujú názory iných a sú o nich ochotní diskutovať. Každý jeden z nás vyrastal v inej farnosti, pracuje v inej oblasti, stretáva sa s rôznymi ľuďmi, a tým nášmu spoločenstvu ponúka rozličné pohľady a názory na jednotlivé témy. Pri preberaní týchto tém každého osloví niečo iné, a tým som aj ja pozvaná k tomu, aby som sa pozastavila a premýšľala, čo evokujú vo mne. Spoločne tak zisťujeme, akým problémom a otázkam čelí Cirkev a pod vedením Ducha Svätého sa snažíme nájsť riešenia na tieto otázky.

Myšlienku synody o synodalite vnímam veľmi pozitívne. Je to cesta, ktorou sa Cirkev približuje ľuďom. Prichádza priamo k nám a pozýva nás, aby sme sa aktívne zúčastňovali na dôležitých rozhodnutiach v živote Cirkvi. Dáva nám uistenie, že aj náš názor a myšlienky sú dôležité a budú vypočuté.

MODERÁTOR PAVOL (DRUHÝ ZĽAVA)

ÚČASTNÍČKA MÁRIA (PRVÁ SPRAVA) V RÁMCI SYNODÁLNEJ SKUPINKY

V kuchyni Domova

Spracoval: frt. Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Archív SVD

DOMOV SV. JÁNA Z BOHA JE NÍZKOPRAHOVÉ DENNÉ CENTRUM NA HATTALOVEJ ULICI V BRATISLAVE. JEHO ÚČELOM JE POMÁHAŤ ĽUDOM V NEPRIAZNIVEJ ŽIVOTNEJ SITUÁCII - TÝM, KTORÍ MAJÚ PROBLÉM USPOKOJIŤ SVOJE ZÁKLADNÉ ŽIVOTNÉ POTREBY.

V domove sa okrem stravy, hygieny, ošetrovania, či zaodena ponúka tiež sociálne poradenstvo, či pomoc pri uplatňovaní práv. Zámerne sme navštívili kuchyňu, ktorá patrí k miestam, kde sa často zdržuje misijná sestra, sr. Laura Vlčáková, z kongregácie Služobníč Ducha Svätého. Práve ju sme oslovili, aby nám priblížila život a prácu tohto centra. Položili sme jej niekoľko otázok.

Ako si sa tu, v Domove sv. Jána z Boha, ocitla? Mala si už predtým skúsenosť s podobnou prácou?

Ľudia bez domova mi boli vždy blízki, ešte skôr ako som vstúpila do kláštora. Vyrastala som totiž neďaleko Žakoviec, kde to bolo vtedy ešte v začiatkoch a páčilo sa mi to. Musím povedať, že som sa veľmi rozhodovala, rozlišovala, že kam: do Žakoviec alebo k misijným sestram?

Posledné roky pred príchodom sem, som pôsobila v Ríme v oblasti formácie. Aj tam sme sa spolu so sestrami venovali ľuďom na okraji. Síce s našou obmedzenou znalosťou taliančiny, ale bolo možné často použiť aj iné jazyky. Keď som si potom po svojom návrate na Slovensko hľadala prácu a prišla ponuka voľného miesta tu, bola som veľmi rada. Chcela som totiž robiť prácu, ktorá nie je psychicky, mentálne zameraná, ale viac fyzicky. A som spokojná.

Toto nízkoprahové centrum sa volá Domov sv. Jána z Boha. Prečo „domov“ a prečo „sv. Jána z Boha“?

Preto sv. Jána z Boha, lebo centrum patrí a bolo zriadené rehoľou milosrdných bratov: sv. Ján z Boha je ich zakladateľ aj patrón. A prečo domov? Lebo cieľom centra je vytvoriť skutočne domov pre ľudí, ktorí tu prichádzajú - aspoň na tých pár hodín. Myslím si, že budova je na to dobre zariadená a snažíme sa tu vytvárať takú atmosféru.

DOMOV SV. JÁNA Z BOHA

Odkedy pôsobíš v domove a čo máš v ňom na starosti?

Pracujem tu už štvrtý rok a veľmi som si po svojej predchádzajúcej činnosti priala konkrétnu manuálnu prácu. Prvé dva roky som bola na stredisku osobnej hygieny. A keď nám pred asi rokom a pol odišiel kuchár, tak som sa ujala kuchyne. Možno aj s takou trocha trúfalosťou, ale začala som.

Trúfalosťou? Nebolo varenie tvojim koníčkom už od detstva?

Absolútne nie. Doma sa mi smiali, že idem do kláštora a variť neviem. Nie, variť som nevedela vôbec, niečo som sa naučila až počas rokov v kláštore. Ale dnes varím rada a baví ma to. Mám nejaké svoje recepty, ale nerobím nič špeciálne. Pritom varím z toho, čo mám k dispozícii.

MOŽNOSŤ ULOŽENIA VECÍ DO SKRINIEK PRE KLIENTOV DOMOVA

UŽ ČOSKORO PRIBUDNE AJ SLUŽBA ZUBÁRA

Čo je smutné a bolestné: umrelo nám veľmi veľa ľudí počas tohto roku. Naozaj veľa. Nevie, či len v dôsledku vírusu, alebo ľudia už boli vyčerpaní z celej situácie. Nosím tiež v srdci jednu bolesť: s jednou pani, folkloristkou, ktorá žila niekoľko rokov na ulici, sme sa postupom času zblížili. Vtedy som ešte nebola v kuchyni a spoznali sme sa, keď som ju ošetrovala. Tu je ešte jedna zaujímavosť: cez ošetrovanie - tak som to vnímala - keď som sa dotýkala tela, rán (väčšinou sme vyberali stehy, zalepovali, ošetrovali rozbité hlavy, kolená...), keď som sa dotýkala ľudí, oni sa vtedy vedeli aj otvoriť.

Koľko ľudí tu denne nachádza útočisko?

Na obed prichádza okolo 60-70 ľudí, niekedy viac, niekedy menej. Pred začiatkom epidémie to bolo do 100 ľudí, potom sme obmedzili počet kvôli bezpečnosti, aj kvôli opatreniam, ktoré z tejto situácie vzišli. Tak sme zišli na číslo 50, teraz zase navyšujeme. Koliše to, ale momentálne varím do 80 obedov, aby bolo pre všetkých.

Čo je/býva pre teba najťažšie a naopak, čo Ťa najviac naplňa pri práci s - evanjeliovou povedané - tými poslednými?

Táto práca, služba, ma naučila nezovšeobecňovať, nehádzať ľudí do jedného vreca. Vnímam, že za každým človekom je osobný príbeh. Nemôžem povedať, že človek je na ulici preto, lebo... Veľmi sa zmenil môj pohľad v priebehu rokov, očistil sa. Trochu menej hodnotím a menej posudzujem a odsudzujem. To je veľký posun.

Teší ma vždy, keď vidím, že sa ľudia niekam posunú. Že sa niekde uchytiť, podarí sa im oddlížiť, začnú nový život. Že sa tešia z práce, ktorá sa im ponúka. To je potom aj naša radosť, moja osobná, ale aj mojich kolegov.

Akoby som sa dotkla ich duše. A táto pani za mnou prichádzala čoraz častejšie, chcela sa porozprávať.

V poslednom čase bola za mnou asi dvakrát, ale bola som vždy zanepripravená, mala som práve na starosti prácu, ktorá bola prvotná, a tak som jej povedala: Potom... A to

ROZLAHLÝ AREÁL S OŠETROVNŔOU, ŠATNÍKOM I SKLADMI SO ZÁSOBAMI

„potom“ už neprišlo. Umrela. Tak sa dobýjala, tak veľmi chcela čosi povedať. Mňa to vtedy veľmi zasiahlo, že som na ňu nemala čas. Asi týždeň alebo dva pred smrťou sa ešte veľmi chcela porozprávať, aj som jej prisľúbila, že len chvíľku ma počká, dokončím ešte čosi a potom poobede sa stretne.

Ona však odišla, alebo som ju nevedela nájsť... nechcem sa teraz ospravedlňovať, ale jednoducho sme sa už nestretli. Prišiel len oznam, že umrela. Tak to mi je naozaj veľmi ľúto.

Vidieť, že máš možnosť rozprávať sa s ľuďmi, ktorí sem prichádzajú, aj ich lepšie poznať. Sú otvorení aj na duchovné témy, sú medzi nimi veriaci ľudia?

Áno, je možnosť sa porozprávať, majú veľa otázok. Rozoberáme aj duchovné témy, aj rôzne kritické otázky. Títo ľudia očakávajú od Cirkvi veľkú pomoc, tak niekedy som aj s tým konfrontovaná. Mávame inak „duchovné štvrtky“, keď je v kaplnke možnosť zúčastniť sa sv. omše, alebo modlitby. Kolega Peťo zaviedol mini ružencové spoločenstvo, kde sa on sám modlieva so skupinou ľudí. Myslím si, že mnohí ľudia, ktorí sem chodia, sú veriaci. Bud' chodili do kostola, alebo majú základy viery. Modlíme sa tiež vždy pred jedlom a vidieť, že sa vedú modliť. Niektorí sa aj pravidelne spovedajú, ale nie je ich veľa. Takže aj toto im ponúkame, keďže sme kresťanské zariadenie. V Bratislave je viac zariadení, ktoré

SOCIÁLNE PORADENSTVO, POMOČ NA ÚRADOCH

sú štátne. My sme však kresťanské a oni to rešpektujú. Napríklad tí, ktorí nechcú byť na sv. omši, tak vo štvrtok ani nechodia.

Počas našej návštevy sa tu vyskytla aj jedna vyhrotená situácia, ktorá sa nezaobišla bez kriku. Akým spôsobom získavaš silu pre službu, ako zvládaš takéto situácie.

Niekedy sa udeje také niečo, že aj mne povolia nervy a vykričím sa. Smejeme sa tu niekedy, že som taká ježibaba, aká som predtým asi nebola. Možno niečo vo mne je, a občas to takto vychádza von. Reagujem niekedy emočne a aj ma to mrzí, niekedy potom idem domov peši, až na námestie SNP, aby som sa upokojila. Ale najviac čerpám silu v modlitbe, večer, keď hodnotím deň. Pokoj nachádzam tak, že sedím v tichu, robím nejakú ručnú prácu a tak prehodnocujem deň.

Je možné pomôcť, zapojiť sa do tohto požehnaného diela?

Poskytujeme možnosť dobrovoľníctva. Aj sa nám niekedy sami hlásia, najmä

mladí ľudia, napríklad cez facebook alebo cez internetovú stránku, pýtajú sa ako pomôcť, donesú nejaké veci. Väčšinou nám ľudia nosia šaty do šatníka, potraviny alebo riady do kuchyne, alebo čo potrebujeme. Tak aj to je možnosť a je to pre nás veľká pomoc. Dostávame ju niekedy cez rôzne organizácie, napr. tu boli mladí ľudia cez projekt Godzone, rôzne akcie organizuje nadácia Pontis (tzv. givingTuesday na jar a na jeseň, zbierka šatstva a potrebných vecí), a pod. Jedna spoločnosť sa nedávno prihlásila, že tento rok by k nám chceli prísť pracovať na jeden deň. Majú 50 zamestnancov a máme im pripraviť zoznam, v čom by nám mohli pomôcť. Tak sme si hned' spisali, že chceme vybielit, či vykonať určité rekonštrukčné úpravy. Verím, že to bude veľká pomoc pre nás.

Vďaka sr. Laure za jej zdielanie a službu, ktorú vykonáva. Svoju prácu robí veľmi poctivo, s veľkou dávkou lásky, radosti a kompetencie. Prajeme jej veľa požehnaní a jej ďalšej činnosti.

KAPLNKA V DOMOVE, KDE SA KONAJÚ „DUCHOVNÉ ŠTVRTKY“

Autor: P. Tomáš Baleja SVD
Foto: archív SVD

KAŽDÝ Z NÁS JE POVOLANÝ K SVÄTOSTI. PÁPEŽ FRANTIŠEK NÁM TO PRIPOMÍNA AJ V EXHORTÁCII CHRIS-TUS VIVIT, KDE SA V JEDNEJ ČASTI VENUJE ZVLÁŠŤ TÉME POVOLANIA: „VŠETCI VERIACI V KRISTA AKÉHOKOLVEK POVOLANIA A STAVU SÚ PÁNOM POVOLANÍ, KAŽDÝ SVOJOU CESTOU, NA TAKÚ DOKONALÚ SVÄTOSŤ, AKO JE DOKONALÝ SÁM OTEC.“

Všetci - manželia, deti, zasvätené osoby, mladí či starí. Je to veľký dar a zároveň aj výzva. Boh nás nepovoláva k priemernému životu, ale k životu podobnému

Jemu - k životu dokonalému a naplnenému. A jeden zo spôsobov ako ísť po tejto ceste svätosti a dokonalosti je zasvätiť sa Bohu formou kňazského či rehoľného života.

Aj napriek tomu, že vidíme pokles nových povolaní do zasväteného života (hlavne v Európe), Sv. Otec František hovorí, že Duch Svätý naďalej vzbudzuje povolania vo svete a my môžeme s dôverou spustiť sieť a mať odvahu povedať každému človeku, aby uvažoval aj o možnosti tejto cesty. Sme pozvaní učiť sa počúvať mladých, pomáhať im rozlišovať a prekonávať prekážky, ktoré sa im stavajú do cesty v čase rozhodovania. Čo môže byť pre mladého človeka prekážkou a čo pomocou?

Nie som dokonalý

„Myslím si, že Boh si volá len dokonalých ľudí a ja taký nie som“. Podľa môjho názoru je to pohľad mnohých ľudí, ktorí si myslia, že v porovnaní s nimi je zasvätený človek

PRIMIČNÁ SV. OMŠA P. TOMÁŠA

dokonalý. Asi som si to myslel tiež. Keď som videl nejakého kňaza či rehoľnú sestru, tak to vo mne vzbudzovalo rešpekt z ich svätosti. Naozaj boli a sú mnohí zasvätení, ktorí žijú svoje povolanie naplno a obetavo, no neznamená to, že sú hneď dokonalí. Už pri pohľade na apoštolov vidíme, že Ježiš si povoláva ľudí, ktorí sa potrebujú formovať celý život. Čo mne osobne pomohlo prekonať predstavu dokonalosti a vzdialenosti zasvätených bol čas, ktorý som s nimi mohol stráviť a bližšie ich spoznať: cez rôzne aktivity, výlety či obyčajné rozhovory. Ten čas bol pre mňa veľkým darom a obohatením, pretože som si mohol viac uvedomovať ich spôsob života a to, že sú tiež ľuďmi, ktorí sa formujú. A to je veľký prínos zasvätených osôb pre mladých, ktorí rozlišujú povolanie: byť s mladými, tráviť s nimi čas a počúvať.

Mám pochybnosť

Ďalšou prekážkou môže byť strach a pochybnosti, a to rôznych odličností: že sa nerozhodnem správne, strach z hanby

(„ak by som si to rozmyslel a vrátil sa domov“), z nedostatku schopností, že musím niečo zanechať alebo sa niečoho zrieknuť, že mi niečo bude chýbať...

Takéto pochybnosti mali mnohé postavy aj vo Svätom Písme. Zoberme si takého Mojžiša, ktorého si Boh vybral, aby vyviedol ľud z otroctva Egypta, alebo apoštola Petra, ktorý sa bál vystúpiť z loďky na rozbúrené more. Aj oni mali v sebe túžbu nasledovať Pána celým srdcom, ale strach im to chcel prekaziť. Keď však urobili rozhodnutie a prešli prvé kroky, zistili, aký je Boh veľký. Mojžiš spoznal, že môže dôverovať Bohu, ktorý mu hovorí: „Neboj sa, ja som s tebou“. A Peter zažil skúsenosť chodenia po vode.

Tieto príklady nám ukazujú, že je potrebné upriamiť pozornosť na naše vnútorné túžby, ktoré do nás Boh vkladá. Čas modlitby a rozhovoru s Ním, čítanie Božieho slova, sviatostný život či rozhovory s duchovným sprievodcom, nám pomáhajú túto túžbu rozlíšiť, upevniť aj sa rozhodnúť. Vždy je to však Boh, ktorý volá, dáva tento dar.

Sv. Otec František hovorí: „Buď si istý, že ak spoznáš Božie volanie a budeš ho nasledovať, bude to niečo, čo dá tvojmu životu plnosť.“

POČAS MINIŠTRANTNSKÉHO TÁBORA V ZUBÁKU

NA ZELENÝ ŠTVRTOK V MISIJNOM DOME

Moja skúsenosť

Môžem sa podeliť aj o vlastnú skúsenosť. Predtým, ako som sa rozhodol pre rehoľný život, mal som (teda ešte mám) v sebe túžbu po zasvätenom živote. Pred rozhodnutím bola v rôznych intenzitách: Niekedy sa mi zdalo, že je veľmi slabá, inokedy oveľa silnejšia. Uvedomoval som si, že Boh ma do ničoho netlačí, naopak, necháva priestor mojej slobode, ale tento spôsob života ma

príťahuje. Bol to zároveň pekný čas rozlišovania a rozhodovania, chodil som rád do prírody, kde bolo ticho. Zároveň to bol čas uvedomovania si všetkých strachov a neistôt z budúcnosti a tiež toho, že niečo a niekoho musím zanechať. Pomohli mi vtedy aj kňazi - verbisti, ktorí počas tohto obdobia pôsobili u nás v Terchovej.

V období rozlišovania bolo pre mňa asi najťažšie urobiť rozhodnutie. Zároveň som vedel, že to za mňa nespraví nik iný, musím sa rozhodnúť sám a hlavne už nečakať. Aby som sa donútil k rozhodnutiu, zvolil som si dátum, dokedy sa rozhodnem: Zelený štvrtok. Aj keď vtedy bolo už tesne po termíne podania prihlášky, napokon som sa prihlásil, prijali ma, a dnes som za to vďačný. Až spätne si uvedomujem ako to Boh všetko riadil a načasoval. Dnes už viem, že to, čo som vtedy zanechal, Boh nezabudol mnohonasobne vrátiť.

Ako každý zasvätený si uvedomujem, že povolanie ako dar od Boha je poklad, ktorý je krehký. Byť ľuďmi znamená mať aj slabosti a výzvy, ktoré s Božou pomocou môžeme prekonávať. Preto by som chcel zopakovať to, čo hovorí pápež František: „Buď si istý, že ak spoznáš Božie volanie a budeš ho nasledovať, bude to niečo, čo dá tvojmu životu plnosť.“

KOSTOL SV. OLGY V MOSKVE

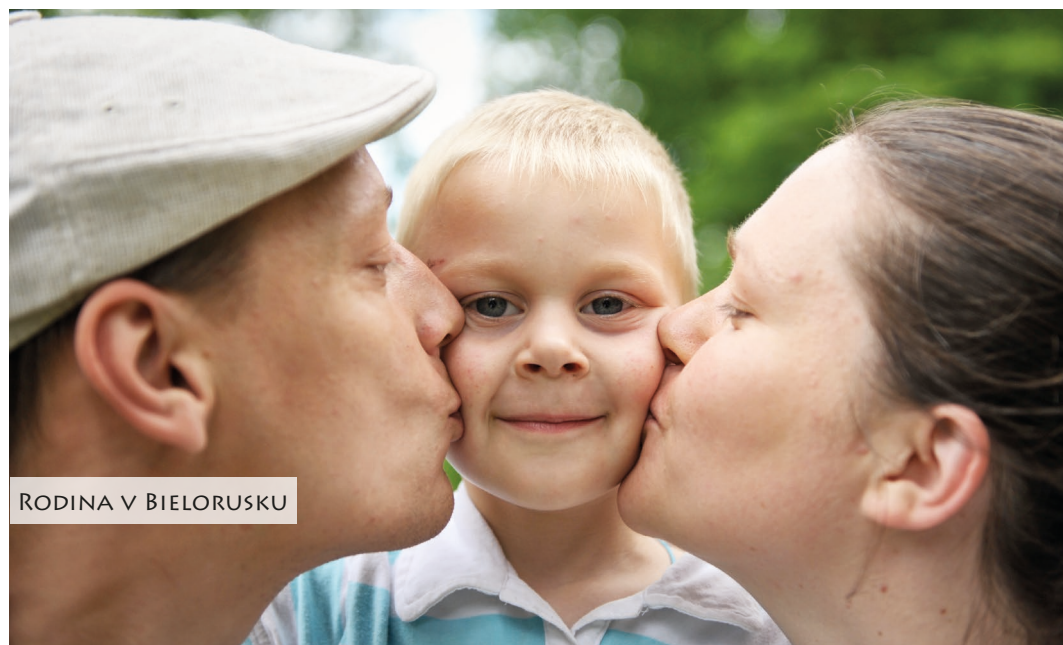
Régia Ural

Rusko a Bielorusko

Text: frt. Dávid Kancian SVD
Foto: Archív SVD

Obrovská rozloha územia, rozmanitosť národov, klimatické extrémny, euroázijské pozadie dejín, obrovský vplyv pravoslávnej duchovnosti a nejednoznačné dejiny robia z Ruska krajinu, ktorá je magneticky prítlačlivá a absolútne frustrujúca pre každého, kto sa snaží pohnúť s vecami. Podnebie, priestor a história vytvárajú tradíciu neobmedzeného utrpenia a odolnosti, ale aj nepredvídateľnosti, svojvoľnosti a bezhlavých prístupov, ktoré majú tendenciu očakávať, že všetko zlyhá. „Sme ľudia, ktorí vždy začínajú,“ hovorí pravdivo staré príslovie. Pôsobí úžas, že vždy je v tom prvok nádeje, inšpirácia navyše. V Rusku je 15-20% ortodoxných veriacich, ostatných kresťanov je iba do 2%. A tak je v Rusku obrovské more príležitostí pre šírenie evanjelia.

Bielorusko získalo nezávislosť v roku 1991 po siedmich desaťročiach, keď patrilo do ZSSR. Udržalo si užšie politické a ekonomické väzby s Ruskom než ktorákoľvek iná bývalá sovietska republika. 7% je katolíkov a 48% ortodoxných veriacich.

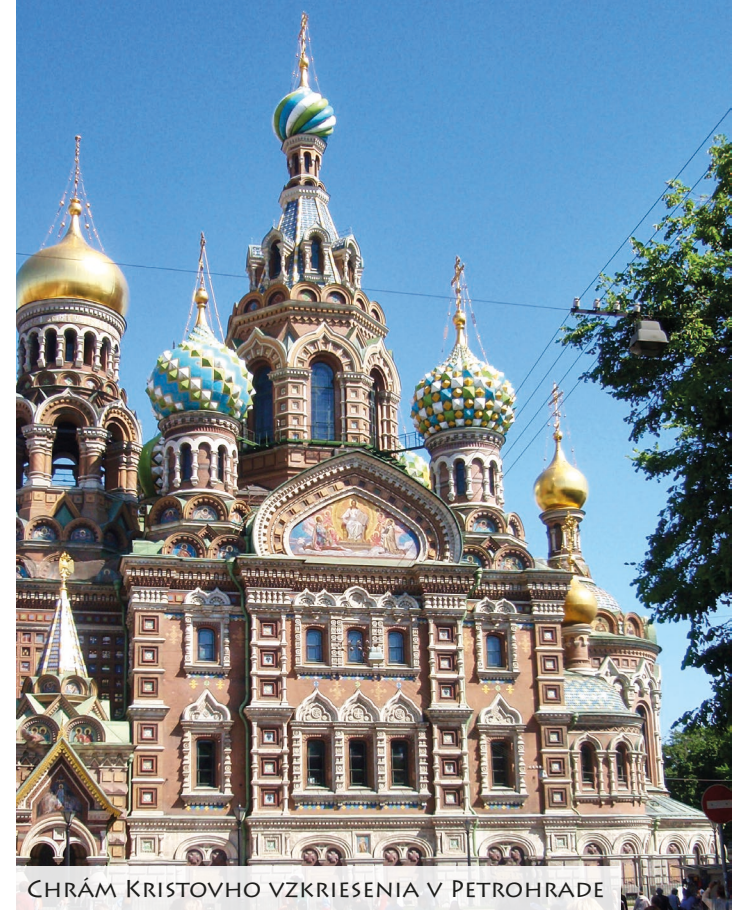

RODINA V BIELORUSKU

Pôsobenie SVD

Spoločnosť Božieho Slova sa do Bieloruska oficiálne navrátila v r. 1991. (Už pred II. svetovou vojnou mali verbisti nejakú skúsenosť s misiami v Rusku a Bielorusku.) V Bielorusku pôsobí 5 pátrov v meste Baranoviči, ktoré leží asi 150 km na JZ od hlavného mesta Minsk. V tomto meste bol v roku 1993 iba jeden katolícky kostol, pričom katolíkov tam bolo 16 tisíc. Už dlhé roky vďaka verbistom vychádza v Bielorusku mesačník Dialóg, ktorý sa venuje náboženským, kultúrnym a ekumenickým témam.

V Rusku pôsobia verbisti najmä mestách Petrohrad, Moskva, Irkutsk, Vologda, Tambov a Volgograd. Žiaľ, po viac ako 70-tich rokoch totality a prenasledovania ide zväčša o malé farské spoločenstvá katolíkov. Kňazi sú nútení často cestovať a sú tak vzdialení od svojich komunit, no spája ich modlitba - verbisti majú skupinu Živého ruženca. Ruská misia si vyžaduje aj angažovanosť v sociálnych projektoch, ako je pomoc

CHRÁM KRISTOVHO VZKRIESENIA V PETROHRADE

ľuďom z ulice či alkoholovo závislým. Žiaľ, vysoká úroveň rozvodov a potratov hovorí o veľkej potrebe rodinnej pastorácie a celkovo výchove k rodinnému životu. Tiež je tu veľký priestor pre ekumenický a medzináboženský dialóg. Katechéza, zdieľanie viery na individuálnej báze alebo prostredníctvom masmédií a organizovanie veľkých podujatí na štátnej úrovni sú niektoré z oporných bodov Katolíckej cirkvi v Rusku a naši misiónári sú zapálení pre ne.

Zaujímavosti

- V najsevernejšej rímskokatolíckej farnosti Ruska pôsobí Slováč P. Jozef Roman SVD.
- Transsibírska magistrála je najdlhšou nepretržitou železničnou traťou a hlavnou dopravnou tepnou Ruska s dĺžkou viac ako 9 tisíc km.
- Bajkalské jazero je najhlbšie (1642 m) a najstaršie jazero na svete.

ROZHOVOR:

MISIA V RUSKU

Spracoval: fr. Dávid Kancian SVD
Foto: Archív SVD

MICHAL MARHEFKA SVD
POCHÁDZA Z ĽUBICE PRI
KEŽMARKU A PÔSOBÍ UŽ
DVANÁSTY ROK AKO
MISIONÁR V RUSKU.
OSLOVILI SME HO NA
KRÁTKY ROZHOVOR.

Zaujímala by nás tvoja cesta ku kňazstvu. Ako si ťa povolal Pán?

Pamätám si presne jeden okamih, niekedy v roku 1990, keď v spišskej diecéze oznamovali otvorenie kňazského seminára. Mal som vtedy sotva osem rokov, ale vnímal som, že je to pozvánka práve pre mňa. Tento prvotný okamih netrval dlho, bol iskrou, ktorá sa jasnejšie zapálila, keď som sa na konci štvrtej triedy ZŠ stal miništrantom: presne 22. júna 1992. Odvtedy sa moje cesty s oltárom nerozišli a nikdy som netúžil po inom povolaní ako tom kňazskom.

Odkiaľ sa vzala tvoja túžba po misiách?

O ceste k misionárom rozhodla moja zúfalá ruka v piatej triede, keď sa sestričke katechétky nikto neprihlásil, že by chcel byť misionárom, hoci týždeň predtým sa

ku kňazstvu zopár chlapcov prihlásilo. Aby sa sestra szatmárka nesklamala, zodvihol som ruku ja a Pán Boh ma vzal za slovo. V siedmej triede som potom ako 13-ročný napísal verbistom na Kalváriu do Nitry, aby som sa informoval, čo je potrebné ku vstupu do rehole. Odpovedal mi provinciál P. Štefan Horváth, ktorý bol predtým dlhé roky farárom v neďalekej Spišskej Belej, a upresnil kam a kedy sa opäť ozvať. Verbistov som inak poznal cez časopis *Hlasy*, ktorý si babka predplácala.

Keď potom počas štúdia na gymnáziu v treťom ročníku prišiel čas vybrať si medzi spišským seminárom a reholou, napísal som verbistom znova. A vtedy sa mi ozval slávny apoštol povolani svojho času - P. Ján Kušník, ktorý ma dokonca navštívil. Spolu s bratrancom, ktorý sa neskôr

...AKO KAPLÁN V IRKUTSKU S MLADÝMI

tiež stal kňazom, sme sa následne zúčastnili stretnutia o rozpoznávaní povolania. Ja som sa ta ale nešiel upevniť v nábožnej myšlienke na kňazstvo, lež presne si vyjasniť, čo je potrebné pre vstup a akým spôsobom sa vyplňuje prihláška. A tak som od jubilejného roku 2000 u verbistov.

Akým spôsobom sa vyvíjalo tvoje misijné určenie?

S misiou v Rusku to bola zaujímavá príhoda, pretože osobne ma táto krajina nikdy zvlášť nepritahovala. Ale v siedmej triede, keď sa môj nemčinár dozvedel, že chcem ísť za kňaza, povedal mi, že ak niekam pôjdem, mám ísť do Ruska. A hoci som počas formácie myslel na rôzne krajiny, Rusko sa napokon stalo mojou misiou.

Aké boli začiatky?

Celá príprava ešte na Slovensku spočívala v pol-ročnom učení sa ruštiny popri pastoračnej činnosti na nitrianskej Kalvárii. To bola skúsenosť, ktorá predznamovala moje

misionárske roky: hneď prvý rok v Rusku bol pre mňa naozajstnou kalváriou. Musel som sa znížiť do školskej lavice spolu s čínskymi študentami, ktorí sa na Ďalekom východe učili ruštinu. Žiadna pastorácia, nemocnice či deti, len jazyk a domáce úlohy. Ale priateľstvá, tak na univerzite ako aj vo farnosti, naplnili aj tento rok príjemnými spomienkami. Tým viac, že Ďaleký východ bol úplne iným svetom a Rusko bolo skutočne také provinciálne, ako sme si ho doma predstavovali.

Ako si pokračoval ďalej?

Mojou prvou farnosťou, kde som pôsobil, bola katedrála v Irkutsku. Tam bolo mládeže až-až, dokonca viac ako sibírske mrazov. Letné misijné prázdniny na najväčšom sladkovodnom jazere - Bajkale - mi dali pocítiť, aké je to kúpať sa v osemstupňovej vode. Kým sa deti veselo čapkali, ja som od zimy už nič necítil.

Potom po dvoch rokoch ma „zoslali“ do „Benátok severu“, Petrohradu, katedrálu nahradil zabudnutý, polorozpadnutý kostol v priemyselnej zóne. Pred sv. omšou bolo treba najskôr zakúriť do pece a počas celej zimy každé tri týždne liezť na strechu čistiť komín, aby sme sa nezadusili od dymu.

...AKO SEMINARISTA

OBNOVA KOSTOLA VO FARNOSTI NAVŠTÍVENIA PANNY MÁRIE V PETROHRADE

Prvé tri roky som si vôbec nevedel zvyknúť, ale napokon som dodnes vďačný práve za túto farnosť. Mám možnosť vidieť ako sa upevňuje, buduje a rastie, a to duchovne aj fyzicky. Z dvadsiatky veriacich prvého roku vo farnosti máme dnes možnosť stretávať sa s viac ako 80-timi.

Farnosť je zložená väčšinou z potomkov pôvodných bieloruských a ukrajinských Poliakov. Ale nateraz sú to už všetci „Rossijane“. Pastoračia spočíva vo vysluhovaní sviatostí či v nedeľnej škole, ale aj spoločné pitie čaju patrí k pravidelnému, každodennému pokračovaniu liturgie. Tam sa poznávame nielen ako rádoví členovia Cirkvi a farnosti, ale aj ako ľudia so všetkými darmi i chybami. Tam niet miesta pre pretváрку a falošnosť, ale práve cez škriepky máme možnosť si navzájom obrusovať hrany.

Vďaka usilovnosti predchádzajúceho farára, P. Richarda Starka SVD, fungujú pri kostole aj sociálne projekty pre mamičky s deťmi, invalidov či chudobných.

Máš nejakú skúsenosť, na ktorú rád spomínaš?

Veselých príhod je vždy dost, preto spomenúť si na niektorú z nich nie je ľahké.

Veselosť života, vtipy a smiech pomáhajú zaháňať problémy spojené s administratívnymi úlohami zabezpečenia chodu kostola a farnosti i iné nepríjemnosti, ktoré vznikajú z príčin ľahostajnosti alebo zlomyseľnosti: takou bol napríklad úmyselný požiar zreštaurovaného kostola v roku 2019. Mesto nám však kostol obnovilo, preto máme dostatok miest, s ktorým sa môžeme horlivo deliť.

FARSKÉ POHOSTENIE

Pôsobíš v pravoslávnom Rusku. Katolíckych veriacich tam je veľa. Ako vnímaš svoje poslanie?

Naša práca spočíva predovšetkým v tom, aby sme zachraňovali to, čo sa dá, a dávali dobrý príklad pre ľudí, ktorí hľadajú. Kresťanstvo vie adekvátne odpovedať na potreby veriaceho človeka 21. storočia. Niekedy sa to darí a ľudia hľadajú a nachádzajú Boha a Krista práve v Katolíckej cirkvi. Niekedy má človek ťažké srdce, že veľa sa robí a ovocia je málo. Ale my sme len pracovníci, ovocie dáva Boh.

Čo by si rád odkázal čitateľom Mladého misionára?

Čitateľom Mladého misionára chcem odkázať len jedno, aby videli Rusko a Rusov, alebo „Rossijan“ (t.j. všetky národnosti žijúce v Rusku), ako ľudí krajnej obetavosti, a neľadeli na nich cez prizmu zbohatlíkov vykrikujúcich na brehoch francúzskej riviéry. Tento národ veľa zniesol a ešte veľa znesie, aj napriek nenávisti, ktorá sa pre známe príčiny šíri svetom. Oni sa mi stali rodinou, a ako neďám dopustiť na svojich doma na Spiši, tak ani na tých od Kaliningradu po Vladivostok.

1. SVÄTÉ PRIJÍMANIE

DOŽIVOTNÉ SĽUBY SPOLUBRATA ŠTEPANA TCERGELA

Na pastorační praxi v Kolíně

Autor: frt. Václav Plánka SVD
Foto: archív SVD

TROCHU MOC SLUNÍČKA PO RÁNU

PŘESTOŽE TENTO ROK
NECHODÍM DO ŠKOLY,
SNAŽÍM SE V „BOŽÍ ŠKOLE“
NAUČIT CO NEJVÍC.

Od poslední zpovědi, ehm, chci říct od minulého čísla se toho dost událo. Přešel leden, který mi kvůli gotickému chrámu a minimu denního světla připadal jako období temna. Koncem února jsme byli na farním pobytu na horách, kde jsem mohl být „starší brácha“ pro několik dětí a kde jsme zažili prima společenství a úžasnou lyžovačku.

Pak to v březnu pěkně běželo jako na běžícím páse: spolča, křížové cesty, pastorační návštěvy a noví lidé, kterým zanáším svaté přijímání. Měli jsme postní farní duchovní obnovu, intenzivněji se zapojuji do přípravy farního časopisu a učil jsem se diplomacii při pastoračních radách. Vždy v pondělí sbírám zkušenosti při mých promluvách, které jsou namísto kázání, a každou středu máme šestihodinovou adoraci za mír na Ukrajině i ve světě. Radost mi také dělají občasně návštěvy rodiny a přátel z blízké Prahy, rodné Moravy i z dalekého Slovenska.

Co vše je třeba se naučit

V minulém čísle Mladého misionára jsem psal, co poznávám, že je zapotřebí se na pastorační praxi naučit. V tom budu pokračovat

i nyní a takto vám, milým čtenářům, dám nahlédnout do mého života zde ve farnosti Kolín.

„Pane faráři“

Jednou z věcí, které si myslím, že je důležité naučit se, je správně své bližní oslovit. Nedávno totiž na mě jedna neznámá paní (potom co jsem z kostela vyhnal jejího psa, „přívětivé“ se zatvářil a zabouchl dveře kostela) křičela: „Husiti! Husiti!“ Nejspíše tak paní vyjadřovala radost nad dobrou ekumenickou spoluprací s ostatními křesťanskými církvemi zde v Kolíně.

Když mě v prvních měsících mé praxe někdo oslovil „pane faráři“, tak jsem tomu člověku hned vysvětloval: „Víte, farář je funkce, a já ještě nejsem ani kněz, já jsem bohoslovec a řeholník v časných slibech.“ Zato když slyším „pane faráři“ dnes, tak už se pouze otočím a rezignovaně, vysokým tónem pronesu: „Ano?...“ Lidé zpravidla ví, že nejsem TEN pan farář, že tím je otec Halama. Avšak lidé to dělají zejména proto, že neví, jak mě mají správně oslovit, a také proto, že někteří vnímají slova farář a kněz jako synonymum. A kdepak ještě taková

ČERSTVÝ MLADÝ MISIONÁŘ NA SPOLČU MLÁDEŽE

oslovení jako řeholní bratr nebo bohoslovec. O to víc vnímám, jak je důležité se naučit jména těch, se kterými se setkávám. Tak prosím Pána, aby dal sílu mé paměti a já si mohl zapamatovat jména všech bratrů a sester, se kterými se setkávám. Abych jim tak mohl být blíž a dát jim najevo, že si jich vážím.

Plačte s plačícími

Je mi velkou ctí, že je zde ve farnosti i mimo ni spousta lidí, kteří se mnou sdílejí své životy a dovolují mi, abych jim byl na blízku. Takže další z věcí, které se snažím naučit, je více se vcítit do toho, čím lidé žijí a prožívat s nimi jejich radosti a těžkosti. Řeceno slovy křížové cesty se snažím vždy být Veronikou, která přispěchá s projevem souzáležitosti. Jsou však situace, kdy to zkrátka nejde, a tak se v těchto chvílích učím být alespoň Šimonem, který zpočátku neochotně, ale přesto jde, a tak má příležitost poznat trpícího Krista. A možná záleží právě na tom, na úsilí kráčet s někým, kdo to potřebuje. Snažím se proto nenabízet své

rozumy, ale „jen“ naslouchat. Tím se učím být nástrojem Boží pomoci s vědomím, že já samotný tou pomocí být nemusím.

Samozřejmě se i rád raduji s těmi, kdo se se mnou podělí byt' o drobnou radost. Někdy jsou to záležitosti všedního dne, jindy krásné sdílení se o setkání s Bohem v událostech života. Pravidelně mi způsobují radost (a také další šediny) i mladí, kteří se u nás na faře setkávají vždy v pátek. Jejich výbušná a nevladatelná energie, čirá radost ze života a zdravá dávka „rošťáctví“ na jednu stranu je na stranu druhou v úžasném kontrastu s překvapivou schopností zklidnění se, naslouchání Božímu hlasu a oduševnělé modlitby.

Naučit se poznat svůj hendikep

V posledních měsících začínám více chápat pastorační hendikepovaných. Jednou týdně navštěvuji dvě tzv. chráněná bydlení. To jsou konkrétně tady v Kolíně dvě místa, kde za asistence šikovných ošetřovatelek bydlí lidé s určitým mentálním znevýhodněním. Je

O. KAREL PŘI PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVĚ

ČIRÁ RADOST NA FARNÍM POBYTU NA HORÁCH

to pro mne velmi delikátní služba, ve které se člověk musí učit nejen pochopitelné dávce trpělivosti, ale i mnoha jiným věcem. Například takový multitasking (zvládání více úloh najednou). Stává se zde téměř pravidlem, že mluvíme všichni najednou. To vypadá v praxi tak, že odpovídám na jeden dotaz, do toho jsou mi zpěvem představovány osoby na fotografiích, je pokládána další otázka a také odpovídám na několikátý pozdrav dodatečně přichozího. Další výzvou v této pastorační bylo naučit se citlivě volit slova. Když jsem je volil neopatrně, stávalo se, že se někteří klienti chráněného bydlení snadno rozrušili. Rovněž si musím stát za svými

slovy a být opatrný, abych něco neslibil a následně to nesplnil.

Když se tohle všechno daří tak se mohou těšit obrovské vděčnosti z mé návštěvy. Pro tu není potřeba připravovat náročný, hluboce teologický program. Přesto se však připravit musím, protože tito bratři a sestry snadno

PRVNÍ POSEZENÍ VENKU

vycítí případnou nepřipravenost, mohou být zbytečně frustrováni a moje návštěva má tak opačný efekt. Vždy mě potěší, když už na mě někteří netrpělivě čekají venku a po chvíli povídání se hned chtějí modlit. Takové upřímné horlivosti se chci naučit! Přátelé z chráněného bydlení mě (stejně jako děti) též učí, že naopak my lidé bez viditelných psychických hendikepů jsme v některých společenských záležitostech těmi postiženými. Například mě inspiruje nevinná upřímnost v nezastíraném naznačení, že návštěva z jejich strany už skončila.

Naučit se slyšet Boží klepání

Někdy mě „vyučí“ i člověk, který v podstatě jen prochází kolem. Pochopil jsem, že je potřebné naučit se slyšet ve zvuku farního zvonku Ježíšovo klepání na dveře mého srdce. Občas zazvoní potřební, kteří chtějí něco k jídlu, jindy zazvoní pán ověšený růženci a s igelitkou v ruce, že

...JEŠTĚ GULÁŠOVKU A TRADIČNÍ KOFEINOVÝ NÁPOJ

chce „časopisky“. Tento mladý pán je pak vděčný za jakékoliv náboženské tiskoviny, které mu dám.

Jednou mi při rozloučení a velmi pevném stisku ruky říká něco, z čeho rozumím pouze „děkuju, nechal jste mě hezčím“. (Ne)obvyčejná věta od člověka, od kterého ji člověk nečeká. Duch vane, kam chce. Dlouho jsem nad jeho slovy přemýšlel - několikrát se mi vrátila na mysl. A vedla mě k otázce, jak my si vážím devocionálií, zbožných časopisů a knih? Uvědomuji si, že mě můžou „nechat hezčím“, lepším člověkem a bližším Bohu?

MILÁ NÁVŠTĚVA RODIČŮ A VÝSTUP NA STŘECHU CHRÁMU SV. BARTOLOMĚJE

HORA MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH

Těšit se do Boží náruče

Pastorace nejstarších je zde pro mě „srdeční záležitostí“, rovněž klíčovou prací a možností učit se. Osobní příběhy a sdílené životy dávají známá suchá historická fakta do živých a zajímavých souvislostí. Povídání si s lidmi nad 80 i 90 let má (stejně jako teplota v kolínských chrámech, 5 °C) osvěžující efekt. Je to hlavně proto, že si narozdíl od nás mladších ročníků nestěžují a jsou za vše vděční. Na jejich místě bych si tolik stěžoval! Na zdraví, okolní teplotu, osud... Ale oni ne, jsou Pánu Bohu vděční a plní naděje, a to například i se zlomenou nohou a ztrátou zraku. Povzbuzuje mě jejich veliká úcta k Eucharistii, radost z přijetí Pána Ježíše a oddaná vděčnost i mně za to, že jsem jim Eucharistii přinesl. Někdy se také stává, že musím využít své zkušenosti ze zdravotnictví, to jsem zase plný vděčnosti já, že mě Pán vedl i takovým zaměstnáním, díky kterému mohu pro bližní být užitečnější. Je mi také povzbuzením touha staříčkových přátel po Pánu Bohu a jejich odevzdání se

v radostném očekávání smrti, bez známky strachu. Oni se těší do Boží náruče. Přál bych si naučit se takovému životnímu nadhledu.

Taková je tedy pro mě prozatím má pastorační praxe. Přestože nechodím do školy, snažím se v „Boží škole“ naučit co nejvíc. Vnímám, jak velmi jsem obohacován a že tu mám možnost stát se lepším člověkem, spolubratrem, řeholníkem. K tomu mi jistě poslouží i třicetidenní duchovní cvičení, která budu v květnu a červnu přijímat na Velehradě. Prosím o modlitbu jak za pátera exercitátora, tak i za mne.

Na závěr vás všechny, kdo čtete Mladého misionára, srdečně zdravím a zůstávám s vámi spojený v modlitbě. Rozloučím se s vámi a zároveň vám popřeju požehnané a radostné velikonoční svátky úryvkem z liturgie Bílé soboty:

*At' slavné Kristovo vzkříšení
naši tmu ve světlo promění!*

LIST Z NOVICIÁTU

Autor: novici Benedikt Kočamba, Jakub Doktor
Foto: archív SVD

Drahí priatelia a čitatelia Mladého misionára! Znova sa hlásime z noviciátu a chceme sa s Vami podeliť o naše nové zážitky a skúsenosti, ktoré prežívame vo Vidinej. Ani sa nám to nezdá, ale práve 8. marca sme sa ocitli v polovici roka, ktorý máme stráviť v noviciáte. Ale nepredbiehajme a poďme postupne.

Vianoce 2021 si určite budeme obaja dlho pamätať, pretože to boli prvé vianočné sviatky, ktoré sme prežili mimo našej rodiny a domova. Počas adventu sme mali adventnú duchovnú obnovu so Svätým písmom spolu s veriacimi z Vidinej. Posledné dni pred Vianocami sme sa okrem duchovnej prípravy venovali už tradičným zvykom ako pečenie koláčov (a že ich bolo), generálne upratovanie, vyrábanie dekorácií, ozdoba stromčeka, zhotovenie betlehema a jasličiek, príprava štedrovečerného stola a príprava samotnej večere. A potom už nasledovali večery, modlitba, chutná večera aaaaa... darčeky!!!

Predpovede počasia na dni Vianoc neboli priaznivé na sneženie, ale napokon sme dostali dar z neba - husté sneženie večer 25. decembra, ktoré celé široké okolie premenilo na rozprávkovú krajinu. Sneh vydržal až do Nového roka, ktorý sme privítali pred eucharistickým Kristom, plní vďaky za celý uplynulý rok.

Nechýbali ani návštevy, ktoré nás veľmi potešili, či už našich blízkych alebo našich spolubratov. Na sviatok nášho zakladateľa, sv. Arnolda Janssena, 15. januára k nám zavítali sestry Služobnice Ducha Svätého z revúckej komunity, a tak sme mohli aj vďaka nim tento deň prežiť príjemnejšie.

V druhej polovici januára sa naša komunita rozrástla o piatich operených členov,

SLÁVNOSŤ SV. ARNOLDA JANSSENSA

NÁVŠTEVA Z ROŽŇAVY A Z BRATISLAVY

Mohli sme sa realizovať napríklad pri orezávaní okrasných a ovocných stromov, či pri vytváraní záhonu a vonkajších úpravách. Tiež sme v noviciáte mohli privítať nové tváre - rehoľné sestry, ktoré si tu vykonávali duchovné cvičenia, a ktoré nás povzbudili vlastným svedectvom života.

Čas pôstu je vždy časom zastavenia a vnútorného obrátenia a teda nemohlo byť inak ani v našom prípade. Každá skúsenosť, vzťahy, zážitky, prednášky zo spirituality, o rehoľných služboch,

o andulky, pre ktoré sme zhotovili provizórnu klietku a rozmyšľali aj nad tým, ako bude vyzerat' ich voliéra, aby sa cítili u nás čo najlepšíe.

Od 4. do 12. februára sme prežívali intenzívny duchovný čas, keďže sme mali 8-dňové duchovné cvičenia doprevádzané našim novicmajstrom, P. Baráthom. Počas našich meditácií a ticha sme mohli okrem Božieho pôsobenia v našom živote pozorovať, že sa prostredníctvom snežienok hlási o slovo jar a s ňou spojená práca v záhrade či s drevom.

o andulky, pre ktoré sme zhotovili provizórnu klietku a rozmyšľali aj nad tým, ako bude vyzerat' ich voliéra, aby sa cítili u nás čo najlepšíe. Čas pôstu je vždy časom zastavenia a vnútorného obrátenia a teda nemohlo byť inak ani v našom prípade. Každá skúsenosť, vzťahy, zážitky, prednášky zo spirituality, o rehoľných služboch, o charizme a dejinách Spoločnosti Božieho Slova, či biblické exegézy sú pre nás výzvou k osobnému rastu, k utvrdzovaniu sa v povolání a k zakorenieniu nás samých vo Vtelenom Božom Slove. Stále viac si uvedomujeme krásu zasväteného života, no zároveň sme si vedomí aj ťažkostí, ktoré nás v budúcnosti stretnú.

Preto Vás, drahí priatelia, prosíme o modlitby, aby nám nič nezatienilo pohľad na Boha a na jeho úžasný plán, ktorý má s každým z nás.

Vaši novici, Benedikt a Jakub

KONIEC SLOBODY?

Autor: frt. Lukáš Hanúsek SVD
Foto: archív SVD

JE TO UŽ ŠIESTY KRÁT, ČO SOM ZAKAŽDÝM NA ROK SĽUBOVAL CHUDOBU, ČISTOTU A POSLUŠNOSŤ V SPOLOČNOSTI BOŽIEHO SLOVA. TENTO ROK SOM POŽIADAL O SKLADANIE DOŽIVOTNÝCH SĽUBOV.

Spočiatku som vypisoval žiadosti viac menej automaticky, bez potreby menovať dôvody alebo pocity, pre ktoré túžim obnoviť svoje sľuby. Už tie prvé, ako nás to učili v noviciáte, som bral ako doživotné. Išlo jednoducho o prostriedok ako kráčať cestou, ktorú som rozpoznať ako tú „svoju“.

Neskôr som ale začal zdôvodňovať svoje rozhodnutie, ponúkať aj určitú reflexiu ako sľuby vnímam a čo pre mňa znamenajú. Každý rok tak bola moja žiadosť dlhšia a dlhšia. Časom som musel priznať, že život v sľuboch nie je vždy ľahký a že nie som pri ich dodržiavaní vždy najlepší. Moje rozhodnutie bolo ale vďaka prežitej skúsenosti

každým rokom úprimnejšie a rástol tiež pocit zodpovednosti byť mu verný. Čím ďalej, tým viac som si vážil všetkých našich kňazov, ale aj iných ľudí, ktorí sú ochotní sa zaviazat' a sú verní. Už len to, že je niekto vôbec ochotný niečo sľubiť, byť stály, ochotný prijať zodpovednosť, hoc aj na celý život.

Doživotné sľuby

Tento posledný rok má žiadosť o skládanie doživotných sľubov predpísaný vzor, ktorý nemá veľmi dlhý text, je v angličtine a posiela sa do Ríma. Tam sa následne rozhoduje, či bude moja žiadosť prijatá. Napriek tomu som si ale opätovne napísal aj svoju osobnú žiadosť s reflexiou, aspoň pre seba. Možno preto, aby som sa aj po rokoch, keď sa budem čudovať, čo som vtedy „nasľuboval“, vedel vrátiť k tomu, čo ma viedlo k takému definitívnemu kroku.

Napísal som si: „Nie vždy som si toho bezprostredne vedomý, ale po reflexii už áno, že od vstupu do Spoločnosti Božieho Slova Boh mimoriadne koná v mojom živote, aj v živote mojich najbližších. Tie najkrajšie chvíle som

prežil ako rehoľník, verbista, a som za ne veľmi vďačný. Túžim slúžiť tým, ku ktorým budem poslaný, a medzi ktorých počítam aj svojich spolubratov. Život v komunite a Spoločnosti je pre mňa požehnaním a dáva mi možnosť rásť duchovne aj ako človeku.“

Hodnota slobody

Dnes patrí sloboda medzi najviac vyzdvihované hodnoty. Každý túži byť slobodný, aby nemusel byť závislý na druhých, komanovaný druhými, aby mu nikto nič nevyčítal, aby mal pokoj. V tomto smere môžu byť sľuby naozaj vnímané ako opak tejto hodnoty, lebo vynucujú a zároveň zakazujú určité konanie. Môžu tiež viesť ku kritike pre ich nedodržiavanie. Sám som si pred vstupom do rehole zaznačil do denníka, že ma toto rozhodnutie bude stáť nezávislosť a rozhodovanie o sebe samom. Teda, že stratím časť slobody. Ale akej slobody?

Katechizmus hovorí, že sľuby človeku umožňujú „slobodnejšie“ nasledovať Krista. A naopak, čím väčší človek koná dobro (teda nasleduje Krista), tým sa stáva „slobodnejším“. A presne toto som objavil za tých svojich šesť rokov.

Naozaj, niekedy si kladiem otázku, v akej bubline žijem, že stretávam zväčša

veriacich ľudí, s ktorými trávim čas v modlitbe či úprimnom priateľskom rozhovore? Tiež o koľko odlišný je život v komunite, kde aj napriek hádkam či nedorozumeniam vždy opäť zasadáme ku spoločným modlitbám a spoločnému stolu? A koľko je vecí, o ktoré sa nemusím starať a ktoré sú bežnou súčasťou života ľudí „vonku“? Predstavení síce musia riešiť viac aj veci svetské, ale vo formácii ma to ešte ako tak obchádza. A práve keď mám problém napríklad s poslušnosťou, predstavím si byť v koži rektora a zaraz som rád, že môžem „len“ poslúchať.

A tu prichádzame k rozlíšeniu slobody „od niečoho“ a „pre niečo“. Pritom práve tú druhú sľubmi získavam, práve tú, ktorú považujem za tú „väčšiu“. Je to sloboda žiť pre dobro. A tú mi poskytuje rehoľný život a život v komunite. Teda jednu slobodu strácam, aby som inú získal.

Verím, že takú slobodu môže zažívať každý človek, pokiaľ má okolo seba dobrých ľudí, má vzťah s Bohom a stále ho buduje, a dokáže sa aj k niečomu zaviazat'. Slobodu „pre dobro“, ktorú prajem každému.

Ak pôjde všetko podľa plánu, 8. septembra 2022 zložím svoje doživotné sľuby, zrejme na Kalvárii v Nitre. Srdečne vás pozývam.

S MLADÝMI NA DUCHOVNEJ OBNOVE V MISIJNOM DOME

Výroba misijných šálok

Štvrtkové sv. omše za účasti detí

Udalosti

20 rokov Misijného domu

Deň zasväteného života

Kozmetické úpravy

Križová cesta v Marianke

Duchovná obnova mladých mužov

Futbalové soboty

SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA

ŽIJEME AKO SPOLOČENSTVO,
OHLASUJEME SLOVOM I SKUTKOM,
PODPORUJEME MISIJNÚ ČINNOSŤ,
FORMUJEME MISIJNÝCH SPOLUPRACOVNÍKOV.

„JA SOM CESTA, PRAVDA A ŽIVOT.“ (JN 14,6)